

родъ и своята история. Но това е дѣло на труда. Трудъ, усилена работа, комбинирана енергия — организирани дѣйствия въ литературата, въ пропагандата — хармония въ словата и въ агитацията —, съ такива мисли пристѣпяше Ботйовъ синуритѣ на Влашката столица — съ пълно познаване идеитѣ и нѣщата.

Букурещъ трѣбва да стане Ватиканъ за българската революция и за българската литература...

II.

Съ пристигането си въ Букурещъ Ботйовъ се установилъ най-напрѣдъ въ печатницата на Любенъ Каравеловъ. Съ Каравелова той е могълъ да работи извѣстно време главно затова, защото Копривщенскитъ писателъ е проповѣдвалъ въ вѣстниците си горѣ-долѣ по-радикални начала, и второ, защото самъ Ботйовъ се блазилъ, че Каравеловъ ще бѣде достатъчно толерантенъ да допуска и поета да прокарва своитѣ възгледи за новата наука. Каравеловъ бѣше най-крайния отъ българскитѣ публицисти, подредъ цѣли 5—6 години стана душа на бунта, той даваше тонъ и направление, въ негови рѣчи се бѣше съсрѣдоточило всичко. Докато Ботйовъ стоѣше въ Исмаилъ и Браила, докато той се бореше съ гладъ, за да достави срѣдства за революцията, Л. Каравеловъ изгради своята слава, славата му създаде непоклатимо реноме между емиграцията; той бѣше осьта, тѣй да се каже, около която се въртеше цѣлата организация. Вѣстникъ „Независимостъ“ бѣ станалъ единъ необходимъ политически листъ за революцията. Тука, естествено, кждѣто се централизираше умътъ на движението, ще дойде и нашия поетъ, за да внесе по-нови елементи въ проповѣдта на Каравелова, пакъ ако може — и самъ да подеме цѣлата проповѣдъ.

Още на това мѣсто ще побързаеме да направимъ една бѣлѣжка, че влизането на Ботйова въ редакцията на в. „Независимостъ“ имá рѣшително влияние не само